

at min Stilling til Pressen omtrent er den, at jeg ikke har Noget som helst med Pressen at gjøre.

Monrad: Maa jeg bede om Ordet for et Par Bemærkninger?

Formanden (Berg): Jo! Med Thingets Samtykke. Jeg betvivler ikke, at Thinget vil give sit Samtykke til, at det ærede Medlem faar Ordet for 3die Gang. (Ophold.) Det ærede Medlem har altsaa Ordet for en kort Bemærkning.

Monrad: Jeg vil blot bemærke, at den høitærede Conseilspræsident altsaa fastholder, at han har Bemyndigelse til Afholdelse af Udgifter, der ere nægtede af dette Thing, og at han ikke kan tage mod den af mig foreslaaede Ændring. Jeg anser derved mine Forsøg for endte. Jeg vil saa overlade de stridende Parter til sig selv.

Conseilspræsidenten og Finantsministeren (Estrup): Det var vist en Fortalelse af det ærede Medlem. I alt Fald, det lod for mit Dre, som han sagde, at jeg altsaa hævder en Ret for mig til at afholde de af Thinget nægtede Udgifter. Det ærede Medlem mente vistnok det, at jeg fastholdt at søge Bemyndigelse paa dette Lovforslag til at gjøre dette. (Monrad: Sa vel!)

Bojzen: Naar det ærede Medlem fra Thisted (Sagd) taler, gaar der en Lustning fra Absolutismens Dage gennem Salen, og det er for saa vidt af Interesse, som det ærede Medlem jo vistnok udtaler Tølelser, som kun gennem ham kunne finde sit Udtryk her i Salen, men som maaste nok give Gjenlyd andesteds. Men naar det ærede Medlem har sat sig til.

Formanden (Berg): Jeg vilde sætte megen Pris paa, om ærede Medlemmer vilde indtage deres Pladser i Stedet for at samle dem om Taleren; man hører lettere ude i Salen.

Bojzen: Naar det ærede Medlem ofte er tilbøielig til at ville citere den grundlovgivende Rigsforsamlings Forhandlinger til Fordel for sine eiendommelige Anskuelser, saa tror jeg, at det vilde være rigtig en Gang at forfølge ham paa disse Citaters Bæi og se, hvad de virkelig indeholde. Jeg skal ikke dvæle længe ved hans Citat af Oberst Tscherning eller Omtale af Tschern-

nings filosofiske Opfattelse af den enten delte eller ikke delte Souverainetet. Grundopfattelsen der er jo denne, at Kongens Souverainetet er et Udtryk for Folkets Enhed, saa at Folkets og Kongens Arbejde ikke der kan tænkes delt. Jeg tror, at hvis det ærede Medlem virkelig satte sig ind i og gik til Bunds i denne Tanke, saa vilde han forstaa, at han ikke stod paa samme Standpunkt som Tscherning. Derimod ønsker jeg blot et Dieblik at dvæle ved det andet Citat, som det ærede Medlem benyttede, nemlig fra det meget bekendte Sammenstød mellem gamle Scavenius og Indenrigsminister Bang. Derjom det ærede Medlem fra Thisted havde villet benytte et Citat af disse Forhandlinger, som kunde svare til hans Standpunkt, saa vilde han have kunnet tage de Ord i sin Mund, som Scavenius rettede i mod Forfatningen. Disse Udtryk ere meget kendte, og De have vistnok alle hørt dem omtale. Scavenius rettede et heftigt Angreb paa Forfatningen, fordi den vilde gjøre Kongen til en Dukke, der kun kunde føres omkring i Procession ved høitidelige Leiligheder, og endvidere fordi Thronfølgeren ikke behøvede at lære Andet end at skrive sit Navn under. Disse Udtryk ere saa ofte citerede, at vistnok de allerfleste Medlemmer kjende dem. Derfor angreb han altsaa Forfatningen bestemt, fordi dette var hans Opfattelse af den Stilling, som Forfatningen vilde komme til at give Kongen. I Modsatning udtalte Indenrigsminister Bang sig da i Sætninger, som jeg vil vedkjende mig fuldt ud. Men det er paa den anden Side naturligt, at Indenrigsminister Bang, som var taget i Arv af den frie Forfatning fra Absolutismens Dage — han var jo nemlig den absolute Konges Kommissær ved Stænderforsamlingen i Roskilde i dennes sidste Aar — udtrykte sine Tanker i andre Former end vore Dages politiske Sprog; men i Virkeligheden er Meningen af, hvad Bang svarede Scavenius, en fuldstændig rigtig Opfattelse af vor Forfatnings Bestemmelser om Forholdet mellem Kongen og den lovgivende Magt. (Sagd: Hør!) Det ærede Medlem siger „hør“: men han burde have lagt Mærke til, hvad det er, han raaber „hør“ til. Bang sagde nemlig omtrent saaledes: Jeg tror ikke, at dette Udvald i denne Henseende — altsaa i Henseende til Kongens Stilling til Lovgivningen — afviger fra enhver anden Forfatning i lignende Forhold, og navnlig ikke fra den engelske. Men i Modsatning hertil, udviklede han, var det ligesaa lidt Meningen med vor Forfatning som med den engelske eller med nogen anden, som har akkurat de samme Udtryk med